

A tale from the Navy

By Private Jonny

เล่าโดย
พลทหารจอนนี่

เรื่องเล่า
จากกองทัพเรือ

เรื่องเล่า จากกองทัพเรือ

A TALE FROM THE NAVY

ผู้เขียน
พลทหารจอนนี่

พิมพ์ครั้งที่ 1: พฤษภาคม 2569
จำนวนหน้า 236 หน้า
ราคา 199 บาท

© สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.๒๕๕๘
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหาส่วนหนึ่งส่วนใด
เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

ออกแบบปก
นิภาวรรณ

ออกแบบรูปเล่ม
@iamjaoying
Studio

พิมพ์ที่

บริษัท กู๊ดเวด ฟรินท์ติ้ง แอนด์ แพคเกจจิ้ง กรุ๊ป จำกัด
6/1 ซอยเสรีไทย 58 ถนนเสรีไทย นิคมอุตสาหกรรมบางชัน
แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพมหานคร 10510

จัดจำหน่ายโดย

บางนิภาวรรณ งานศิลปะทุก
110/155 หมู่บ้านสวนจันทน์ ซอย 7
ต. พหลินพลา อ. เมือง จ.ฉะเชิงเทรา 22000

จากใจคนเล่า

เรื่องนี้เป็นประสบการณ์จริงจากผู้เขียน ซึ่งเหตุการณ์ผ่านมาราวสิบปีแล้ว สถานการณ์ในปัจจุบันอาจเปลี่ยนแปลงไป และบางเรื่องก็เป็นการฟังจากคำบอกเล่า มิได้ตั้งใจกล่าวร้าย หรือตำหนิติเตียนผู้ใด หากมีการเข้าใจว่าพาดพิงถึงผู้ใด ทางผู้เขียนก็ขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

เรื่องราวอาจค่อนข้างเครียดบางส่วน และอาจมีการวิพากษ์วิจารณ์รุนแรงบ้าง แต่ก็เป็นแค่ความเห็นของคนคนหนึ่ง ไม่เหมาะที่จะอ่านเพื่อความบันเทิง แต่เป็นแนวทางสำหรับคนที่กำลังจะต้องเกณฑ์ทหาร หรือมีบุตรหลาน ญาติพี่น้อง ที่กำลังจะเข้ารับการตรวจสอบ

อย่างไรก็ตาม หนังสือเป็นเพียงข้อมูลบางส่วนจากผู้เขียน ที่ได้รับประสบการณ์มาเพียงแค่ 6 เดือน ท่านอื่น ๆ อาจมีประสบการณ์ที่แตกต่างไป โดยเฉพาะคนที่เคยอยู่เป็นเวลานานกว่านี้ หรือยังอยู่ในขณะนี้ อาจมีความคิดเห็นแตกต่างออกไป ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้ทุกคนที่เข้าเกณฑ์ไปทดลองเอง ไม่น่าจะเสียใจว่าแรงสำหรับลูกผู้ชายที่ร่างกายเป็นปกติ ยิ่งปัจจุบันนี้มีข่าวว่า มีการปรับปรุงสวัสดิการให้ดีขึ้นแล้ว จนมีคนสมัครเองเต็มจำนวนในบางเขต ก็เป็นที่น่ายินดี หากประเทศเรานับคนยอมเสียสละความสุขของตัวเองช่วงหนึ่ง เพื่อฝึกฝนร่างกายให้แข็งแกร่งขึ้น ทั้งกายและใจ

มุมมองที่ให้ความเห็นเกี่ยวกับผู้คนและประเทศ ก็มองคล้ายสายตาของชาวต่างชาติ เนื่องจากผู้เขียนใช้เวลาในชีวิตส่วนใหญ่อยู่ที่ต่างประเทศ ตั้งแต่อายุยังน้อย แต่เป็นการวิพากษ์วิจารณ์ด้วยความบริสุทธิ์ใจ และอยากเห็นประเทศดีขึ้น ๆ ขึ้นไปอีก

ต้องขออภัยอีกครั้ง สำหรับคำวิพากษ์วิจารณ์ที่ตรงไปตรงมาเกินไป แต่อาจเป็นมุมมองที่ผิดก็ได้ เนื่องจากเป็นมุมมองของผู้เขียนเพียงคนเดียว หวังอย่างยิ่งว่า คงไม่นำมาซึ่งความโกรธเคืองแก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง

พลทหารจอนนี่

สารบัญ

บทที่ 12	
ทางเลือก	หน้า 122
บทที่ 13	
การต่อสู้ครั้งสุดท้าย-การสอบปลายภาค	หน้า 132
บทที่ 14	
ชีวิตใหม่	หน้า 142
บทที่ 15	
ติดอยู่ในห้อง ๆ หนึ่ง	หน้า 152
บทที่ 16	
กิจกรรมของนาวิกโยธิน	หน้า 162
บทที่ 17	
สนามยิงปืน	หน้า 170
บทที่ 18	
การแบ่งแยกครั้งใหญ่	หน้า 180
บทที่ 19	
งานใหม่ของทหารที่เหลืออยู่	หน้า 190
บทที่ 20	
แม่ทัพช่วยภาคใต้	หน้า 198
บทที่ 21	
ชีวิตที่ผ่อนคลาย	หน้า 208
บทที่ 22	
ศาสนาที่ 'ต้องมี'	หน้า 214
บทที่ 23	
สิ้นสุดการฝึก	หน้า 224

บทที่ 1

อาสาสมัคร

ประเทศที่ผมเกิดนี้ (ขอสมมติว่าชื่อประเทศ 'ไท' ก็แล้วกัน) มีข้อกำหนดบางอย่างที่ค่อนข้างแปลก เรียกว่าเป็นการเกณฑ์ทหารภาคบังคับโดยหลักการ แต่ในความเป็นจริง ก็ไม่ได้มีทุกคนที่ต้องเข้าไปจริง ๆ เพราะมีทั้งข้อยกเว้นที่ถูกต้องตามกฎหมาย และข้อยกเว้นที่ไม่เปิดเผย ผมจะเล่าถึงเหตุผลที่ผมตัดสินใจสมัครเข้ารับการเกณฑ์ก่อน แล้วจึงค่อยอธิบายในรายละเอียด

เมื่ออายุ 21 ปี ผู้ชายทุกคนในประเทศไทย

ต้องไปรายงานตัวที่ท่าว่าการในพื้นที่ของตน (ผู้หญิงไม่ต้องทำ) โดยในช่วงต้นเดือนเมษายนของปี ที่บุคคลนั้นมีอายุครบ 21 ปี จะมีวัน 'จับใบดำใบแดง' สำหรับทุกคนที่เข้าร่วม

วันนั้นถือเป็นวันที่มีความสุขที่สุด หรือเศร้าที่สุด พวกเขาจะต้องจับฉลากจากกล่อง หากได้ใบแดงก็ต้องเข้ารับราชการทหาร แต่ถ้าได้ใบดำก็ถือว่ารอดพ้นไปตลอดชีวิต อัตราส่วนของใบแดงกับใบดำขึ้นอยู่กับจำนวนกำลังพล ที่ต้องการในแต่ละปี หากมีคนสมัครใจมาก ใบแดงก็จะน้อยลง หากสมัครใจ คุณต้องไปแน่นอน แต่ถ้าไม่สมัครทุกอย่างก็ขึ้นอยู่กับดวง

เหตุผลแรกที่ผมสมัครเข้ารับการเกณฑ์ก็เพราะผมอยากมีประสบการณ์ แม้ว่าชายชาวไทยจำนวนมากจะไม่อยากเข้ารับราชการทหาร ผมกลับเชื่อว่า มันคงไม่ได้เลวร้ายขนาดนั้น สาเหตุหลักของความกลัวมาจากข่าวครู่ฝึก ที่บางครั้งทำร้ายทหารเกณฑ์จนเสียชีวิต เหตุการณ์เหล่านี้มักจะออกข่าวทุก ๆ สองสามปี ซึ่งจริง ๆ แล้วถือว่าเป็นเกิดขึ้นค่อนข้าง

บ่อย ผมคิดว่านี่เป็นโอกาสที่ดี ที่จะได้เรียนรู้ว่า ระบบนี้เป็นอย่างไรจริง ๆ และอาจเป็นโอกาสเดียว ในชีวิตของผมด้วย ถ้าผมเกิดมาเป็นผู้หญิง ผมก็คง ไม่มีโอกาสแบบนี้เลย

เหตุผลที่สองเป็นเรื่องทางโครงสร้างสังคม มีสิทธิพิเศษบางอย่างสำหรับผู้ที่มีการศึกษาสูง หาก คุณแสดงวุฒิการศึกษา คุณสามารถลดระยะเวลา การรับราชการทหารได้ ผู้ที่จบมัธยมศึกษาจะต้องรับ ราชการทหาร 1 ปี หากสมัครใจ และ 2 ปี หากจับได้ ใบแดง ผู้ที่จบการศึกษาระดับอุดมศึกษา ไม่ว่าจะ เป็น สถาบันอาชีวะหรือมหาวิทยาลัย จะต้องรับราชการ เพียง 6 เดือน หากสมัครใจ และ 1 ปี หากจับได้ใบแดง ส่วนผู้ที่เรียนไม่จบมัธยมจะต้องรับราชการ 2 ปี ไม่ว่าจะ สมัครใจหรือจับฉลาก เนื่องจากผมมีปริญญาตรี ผมจึงตัดสินใจสมัครใจ เพื่อใช้สิทธิรับราชการเพียง 6 เดือน

กฎหมายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2497 กำหนดให้ชายไทย ทุกคนต้องเข้ารับการเกณฑ์ และผู้คนก็ยอมรับมันเป็น ธรรมเนียมนิยมของประเทศมาอย่างยาวนาน

อย่างไรก็ตาม ก็ยังมีบางคนที่ได้รับการยกเว้น วิธีหนึ่งคือ นักเรียนมัธยมสามารถเข้ารับการฝึกวิชาทหารสัปดาห์ละครั้งในช่วงเรียน หากเรียนจบตามหลักสูตร ก็ไม่ต้องเข้ารับการเกณฑ์เมื่ออายุ 21 ปี

แม้ว่าความรักชาติจะเป็นสิ่งที่ฝังอยู่ในสายเลือดของคนไทย แต่ก็ยังมีสิ่งอื่นที่ลึกกว่านั้นทางเล็อกที่สามนอกเหนือจากการสมัครใจหรือจับฉลาก เป็นสิ่งที่หลายคนรู้จักกันดี นั่นคือการจ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่เกณฑ์ทหารในพื้นที่ บุคคลนั้นมีหน้าที่ตั้งแต่ลงทะเบียน ไปจนถึงจัดการวันจับฉลาก จำนวนเงินอาจจะตั้งต้นตั้งแต่ไม่กี่หมื่นบาท ไปจนถึงแสนขึ้นอยู่กับเจ้าหน้าที่ หากอยู่ในเมืองใหญ่ (ที่ค่าครองชีพสูงกว่า) ก็จะใช้เงินมากกว่า หรือหากพ่อของคุณร่ำรวยและพวกเขาู้ ก็จะถูกเรียกมากขึ้น

ปัญหาคือ คนชนชั้นแรงงานทั่วไปไม่สามารถจ่ายเงินจำนวนนี้ได้ เพราะค่าแรงขั้นต่ำในประเทศอยู่ที่ประมาณวันละ 300 บาทในเวลานั้น (ประมาณไม่ถึง 9,000 บาทต่อเดือน) แต่พ่อแม่ที่ยากจนบางคน

ก็ยอมกู้เงินเพื่อสิ่งนี้ ดังคำพูดยอดนิยมที่ว่า ‘คุณมีไว้ซึ่งคนจน’ เพราะคนรวยสามารถติดสินบนเจ้าหน้าที่ และหลีกเลี่ยงปัญหาได้เสมอ

ในช่วงเวลานั้น รัฐบาลทหารชุดใหม่เพิ่งเข้ามามีอำนาจ และมีการปราบปรามการทุจริต มีโฆษณาทางโทรทัศน์รณรงค์เรื่องนี้ทุกวัน แต่พฤติกรรมนี้ก็ยังคงแพร่หลายเช่นเดิม

เนื่องจากคนส่วนใหญ่ที่พ่อแม่ของผมรู้จักค่อนข้างมีฐานะ พวกเขา มักพูดเรื่องนี้กันอย่างเปิดเผยราวกับเป็นเรื่องปกติ นี่เป็นวิธีที่พบได้บ่อยที่สุดในกลุ่มคนระดับนี้ ทุกคนใช้ทางเลือกที่สาม และครั้งหนึ่งพ่อแม่ของผมก็เกือบจะทำแบบนั้น แต่ผมขอร้องไม่ให้ทำ

กลับมาที่วันจับฉลาก ผู้ชายทุกคนในพื้นที่ของผมถูกสั่งให้นั่งเรียงแถวและถอดเสื้อ จากนั้นก็ถูกเรียกขึ้นไปทีละคน เพื่อตรวจร่างกาย วัดส่วนสูง ชั่งน้ำหนัก และให้แพทย์ตรวจคร่าว ๆ เพื่อดูว่าเหมาะสมกับการรับราชการหรือไม่ พ่อของผมเคยผ่านขั้นตอนนี้ แต่ไม่ผ่านเพราะผมมเกินไป ลูกของผมผ่านแต่โชคดีที่จับได้ใบดำ ผมไม่เคยรู้ว่าคนที่ใช้ทางเลือก

ที่สามทำอย่างไร แต่เจ้าหน้าที่อาจตั้งใจให้พวกเขาได้
ใบดำ หรืออาจลบชื่อออกจากรายชื่อไปเลย

เมื่อถึงเวลาที่พวกเขาถามว่า ผมต้องการ
สมัครใจหรือไม่ ผมตอบว่า “สมัคร” จึงถูกส่งไปนั่งกับ
คนที่ตอบแบบเดียวกัน อีกข้อดีของการเลือกทางนี้คือ
ผมสามารถเลือกช่วงเวลาที่จะเข้ารับราชการได้ มีช่วง
เริ่มต้นปีละ 4 ครั้ง และผมเลือกช่วงฤดูฝน เพราะ
อากาศจะไม่ร้อนเกินไป

จากนั้นเจ้าหน้าที่ให้ทุกคนในกลุ่มของผม
พูดผ่านไมโครโฟน ถึงเหตุผลที่เลือกสมัคร แม้ว่าผม
จะไม่ใช่นักที่มั่นใจนัก ผมก็ยึดดอกและขึ้นเวที แล้ว
ประกาศว่า ผมต้องการช่วยประเทศเหมือนคนไทยแท้ ๆ
และอยากได้ประสบการณ์ที่ไม่มีใครสามารถซื้อได้

เมื่อผมเดินลงมา ผมก็สามารถกลับบ้านได้
ทันที พร้อมกับบัตรนัดในมือ ผมเดินออกจากห้อง
ประชุม และกลับบ้านด้วยรอยยิ้ม รู้สึกโล่งใจที่ตัวเอง
กล้าพอจะตัดสินใจ

ส่วนคนอื่น ๆ ที่ไม่ได้สมัครใจ ต้องรออีกเป็น
ชั่วโมง หรือมากกว่านั้นเพื่อลุ้นโชค หลายคนจะ ‘บน’

คือ การขอพรต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ (มักเป็นรูปปั้นบุคคลสำคัญ) โดยสัญญาว่าจะนำสิ่งของไปถวาย (ส่วนใหญ่เป็นอาหาร) หากคำขอเป็นจริง สิ่งศักดิ์สิทธิ์เหล่านี้มักเป็นพระพุทธรูป พระมหากษัตริย์ในอดีต พระสงฆ์ที่มีชื่อเสียง หรือแม้แต่สิ่งศักดิ์สิทธิ์ประจำท้องถิ่นที่ผู้คนเชื่อถือ ไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตาม สำหรับผมแล้วอนาคตของผมถูกกำหนดด้วยการตัดสินใจของตัวเอง

บทที่ 2

การรวมพลชายชาติทหาร

ทุกปีจะมีการเปิดรับการฝึก 4 รุ่น รุ่นแรก
เริ่มในเดือนพฤษภาคม รุ่นที่สองในสิงหาคม รุ่นที่สาม
ในพฤศจิกายน และรุ่นที่สี่ในกุมภาพันธ์ ผมมีอิสระ
ที่จะเลือกช่วงเวลาเริ่มต้นของตนเอง ไม่เหมือนคนที่
จับได้ 'ใบแดง' ซึ่งถูกกำหนดไว้แล้ว แต่ละรอบฝึกจะใช้
เวลา 2 เดือน เว้นช่วง 3 เดือนระหว่างรุ่น เพื่อให้
เจ้าหน้าที่มีเวลาทำความสะดวก และเตรียมสถานที่
สำหรับรุ่นถัดไป

ผมเลือกเข้าร่วมรุ่นที่สอง เดือนสิงหาคม

ซึ่งอยู่ในช่วงฤดูฝน อากาศจึงเย็นกว่าฤดูอื่น แม้กลางวันจะร้อนอบอ้าวในทุกฤดู แต่ฝนช่วยทำให้เย็นลงมากที่สุด

เช้าวันนั้นผมตื่นแต่เช้า กินอาหารเช้าจนอิ่มแล้วให้แม่ไปส่งที่ศูนย์เกณฑ์ทหารกลางเมือง (ซึ่งไม่ใช่ที่เดียวกับสถานที่จับใบดำใบแดง)

เวลานัดคือ 8 โมงเช้า แต่ผมมาถึงตอน 7 โมง ยังมีแค่ผมกับชายอีกคนที่มาพร้อมพ่อของเขา เมื่อพูดคุยกัน ผมจำได้ว่าพ่อของเขาเป็นหมอ ซึ่งรู้จักกับพ่อแม่ของผม เพราะพวกหมอมักจะรู้จักกันอยู่แล้ว เมืองของผมไม่ใหญ่นัก แต่มีทั้งโรงพยาบาลสอนแพทย์ชื่อดัง และโรงพยาบาลเอกชนชั้นนำ ทำให้เมืองนี้เป็นที่รู้จักในด้านการแพทย์

ลูกชายของหมอคนนั้นจบการศึกษาจากออสเตรเลียปีเดียวกับผม แม่เรียนคนละสาขา เขาก็มาอาสารับราชการทหารในปีเดียวกัน รุ่นเดียวกัน แถมให้เหตุผลคล้ายกันว่า ‘อยากลองดู’ ผมคาดไม่ถึงว่าจะพบใครที่มีพื้นหลังคล้ายกันเร็วขนาดนี้

ไม่นานผู้สมัครคนอื่น ๆ ก็ทยอยมากันจนแน่น

ราว 30 คน แต่กว่าเจ้าหน้าที่จะมาเรียกให้เข้าก็เกือบ 9 โมง เมื่อพวกเขา มา ก็สั่งให้เราข้ามถนนใหญ่ไปยัง ศาลากลางจังหวัดฝั่งตรงข้าม

ศาลากลางหลังนั้นสร้างขึ้นตั้งแต่ก่อนผมเกิด ตอนเมืองยังเล็ก ที่ดินยังมีเหลือมาก ตัวอาคารออกแบบเป็นรูปตัวยู ตั้งอยู่บนเนินเตี้ย ๆ ด้านลาดถูกปรับเป็น ลานจอดรถหลายระดับ เราเดินผ่านลานจอดรถ เข้าไปในตัวอาคาร แล้วเข้าไปในห้องว่างห้องหนึ่งที่ชั้นล่าง ห้องนี้มีเพียงโต๊ะไม้ยาวตัวเดียวอยู่ด้านหน้า

มีชายสามคนในชุดเครื่องแบบสีทากินั่งอยู่ที่โต๊ะ ทำหน้าที่เหมือนกรรมการ ส่วนอีกสามคนในชุด ปลายพรางยื่นข้าง ๆ คอยควบคุมระเบียบ พวกเรานั่ง เรียงแถวกับพื้นเย็นแข็ง

ในประเทศไทย 'ไท' โครงสร้างการปกครองท้องถิ่น แบ่งเป็นลำดับง่าย ๆ หน่วยเล็กสุดคือ หมู่บ้าน หลายหมู่บ้านรวมกันเป็น ตำบล หลายตำบลรวมกันเป็น อำเภอ และหลายอำเภอรวมเป็น จังหวัด

เวลาแนะนำตัวคนไทมักพูดว่า “ผมมาจาก หมู่บ้าน... ตำบล... อำเภอ... จังหวัด...”

ผมมาจาก 'อำเภอมือง' ซึ่งเป็นเขตศูนย์กลาง
ของจังหวัด

เมื่อถึงคิว ผมถูกเรียกชื่อและตอบรับ จากนั้น
ออกมาพักสั้น ๆ ได้แค่ซื้อเครื่องดื่มจากร้านขายของ
ชั้นล่าง โดยไม่รู้เลยว่าจะไม่มีโอกาสกินข้าวอีกนาน

เจ้าหน้าที่ใช้เวลาทำเอกสารอยู่นานมาก
เรานั่งรออยู่เฉย ๆ จนถึงเที่ยง กว่าจะให้ขึ้นรถบัส
รถแล่นไปอย่างช้า ๆ ประมาณ 60 กิโลเมตรต่อชั่วโมง
ใช้เวลา 3 ชั่วโมง กว่าที่จะถึงอำเภอบางที่ซึ่งฐานทัพเรือ
ทุกแห่งตั้งอยู่ ผู้ที่สมัครเข้าทหารเรือทั้งหมดต้องเริ่มต้น
ที่นี่ ผมหิวจนแทบหมดแรง เพราะยังไม่ได้กินอะไรเลย
ตั้งแต่เช้า

เมื่อรถแล่นผ่านถนนใหญ่เลียบชายฝั่ง ผ่าน
ชานเมือง แล้วเลี้ยวซ้ายเข้าสู่ถนนตรงยาวไปทางทะเล
ในที่สุดเราก็เข้าสู่เขตทหาร เราพบทหารยามสองนาย
ในชุดเครื่องแบบยืนเฝ้าอยู่ที่ประตู เมื่อรถบัสผ่าน
เข้าไป

ที่นั่นมีโครงสร้างแบบ 'ไท' ที่พบเห็นได้ทั่วไป
เรียกว่า ลานอเนกประสงค์ พื้นคอนกรีตมีหลังคา

ทรงโค้งไปร่งลม คล้ายโรงยิมราคาประหยัด ใช้เป็นที่
รวมพลในโรงเรียนหรือสถานที่ราชการ รถจอดที่นั่น
ทันทีที่เปิดประตู เสียงตะโกนก็ดังขึ้น

“รีบลงมา!” เสียงทหารกลุ่มหนึ่งตะโกนสั่ง
พวกเราทั้งหมดแทบไม่มีสัมภาระ มีแค่
โทรศัพท์และกระเป๋าสตางค์ จึงรีบลงไปตามคำสั่ง
พวกเขาพาเราไปที่สนามฟุตบอลใกล้ ๆ แล้วสั่งให้ควัก
ของทุกอย่างออกจากกระเป๋า วางเรียงไว้บนหญ้า

นำประหลาดใจ (อย่างน้อยสำหรับผม) ที่
หลายคนพกของอื่นมาด้วย พวกทหารตรวจของอย่าง
รวดเร็ว ไม่สนใจของผมเท่าไร แต่ยึดบุหรี่ทั้งหมดจากคน
ที่มี ผมเองยังไม่แน่ใจตอนนั้นด้วยซ้ำว่าที่นี้สูบบุหรี่
ภายหลังถึงรู้ว่าเขาอนุญาต เพราะนายทหารส่วนใหญ่
สูบบุหรี่ และบุหรี่ยังทำกำไรให้ร้านค้าในค่ายได้ไม่น้อย
สรุปคือคนที่ยึดของเราไป ก็แค่ ‘รุ่นพี่’ ที่มาก่อนเรา
ซึ่งก็เป็นทหารใหม่เหมือนกัน

หลังจากเสร็จ เขาอนุญาตให้ไปหาอาหารกินได้
ด้านหลังลานมีร้านรถเข็นประมาณสิบเจ้า ผมสั่งข้าว
หมูกระเทียม ไม่ใส่พริก กินช้า ๆ เพราะกลัวท้องเสีย

หลังไม่ได้กินมานาน ความหิวทำให้อาหารจานนี้ กลายเป็นสิ่งฟินพลังอย่างที่สุด

จากนั้นผมนั่งรวมกลุ่มกับคนมาจากเมืองเดียวกัน จนมีการเรียกแยกชื่อเพื่อจัดเข้าสังกัดกองพัน ผลคือแต่ละเมืองถูกกระจายคละไปทุกกองร้อย ผมถูกจัดเข้ากลุ่มหนึ่งกับคนที่ไม่รู้จักมาก่อน เมื่อครบประมาณสิบคน ชายหนุ่มคนหนึ่ง (ซึ่งผมเดาว่าเป็นรุ่นพี่) ในเสื้อยืดสีเขียวก็เดินนำเราไปตามถนนเจียบ ๆ ผ่านอาคารพักหลายหลังจนถึงตึกของเรา

ด้านหน้าอาคารมีตัวอักษรใหญ่เขียนไว้ว่า “กองร้อยที่ 4 กองพันที่ 3” (ร้อย 4 พัน 3)

คำว่า ‘ร้อย’ ใช้แทน Company และ ‘พัน’ ใช้แทน Battalion ในภาษาอังกฤษได้พอดี

อาคารรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ด้านยาวหันออกถนน มีสองชั้น ชั้นบนเป็นหอนอน ชั้นล่างมีห้องสำนักงาน ร้านค้า อาวุธยุทโธปกรณ์ และห้องน้ำสามจุด (ห้องส้วมแยกอยู่อีกหลัง) มีพื้นที่โล่ง ลมพัดผ่านได้ดี ช่วยคลายร้อนในอากาศแบบไท ๆ

พื้นที่กลางตัวอาคารเปิดโล่ง พื้นเป็นหินอ่อน

เย็นสะอาด เราถูกสั่งให้นั่งรถตามเคย เจ้าหน้าที่ในชุด
สีกากีแจกของใช้จำเป็นให้ เพราะเราแทบไม่ได้พก
อะไรมากเลย แต่ละคนได้รับเสื้อ กางเกง รองเท้า และ
ของใช้ส่วนตัวเล็กน้อย รวมถึงเสื้อยืดสีขาวสองตัว
แบบที่รุ่นพี่ใส่นำทาง

พอจัดของเข้าลิ้นชักเกอร์เสร็จ ก็ถึงเวลา
อาหารเย็น เราเดินเป็นแถวสามคอลัมน์ โดยมีรุ่นพี่
คุมด้านข้างไปเรือนอาหารที่อยู่ห่างไปเกือบกิโลเมตร
ครั้งแรกนี้ไม่ได้ให้เดินเป็นจังหวะ จึงเดินแบบสะเปะ
สะปะ แต่ก็ไม่มีใครว่า

อาหารเย็นวันนั้นคือข้าวกับแกงจืดเต้าหู้ไข่
และผัดถั่วงอกยาวเผ็ดจัด พวกเขาให้เวลาแค่ 5 นาที
ผมกินเร็วเท่าที่ทำได้ แต่ก็ไม่ทัน ต้องเททิ้ง

คืนนั้นผมใช้เวลาจัดเสื้อผ้าในตู้ใหม่อย่าง
รีบร้อน ล็อกเกอร์และเตียงทุกตัวมีหมายเลข แม้
ตอนนั้นยังไม่รู้ก็ไม่ได้มีปัญหา เพราะยังมีช่องว่างมาก

สภาพเฟอร์นิเจอร์ลวกๆ ร้ายเอามากๆ ล็อกเกอร์
เป็นเหล็กบาง สนิมกินจนบานพับและกุญแจพัง
แทบหมด เตียงเป็นเตียงสองชั้นตั้งเรียงเป็นแถว

ห้องพักทั้งห้องเป็นโถงใหญ่ ไม่มีผนังกัน เสียงสองชั้น
ถูกรวมคู่กัน สลับช่องว่างระหว่างกลุ่ม ผมจึงมีคนข้าง ๆ
แค่หนึ่งคน และอีกหนึ่งคนอยู่ด้านบน เลื่อนนอน
เตียงล่าง กับล็อกเกอร์ที่พอใช้ได้

ฟูกแข็งมาก แข็งที่สุดเท่าที่เคยนอน แต่ผมก็
เตรียมใจไว้แล้ว หลายครอบครัวในชนบท 'โท' ไม่ได้
นอนเตียง มีเพียงฟูกบางหรือเสื่อเท่านั้น

หมอนดูสะอาดจากระยะไกล แต่พอเข้าไปดู
ใกล้ ๆ กลับเห็นคราบสีน้ำตาลทั่วทั้งใบ น่าจะผ่านการ
ใช้งานมายาวนาน หมอนทุกใบก็อยู่ในสภาพเดียวกัน
โชคดีที่ปลอกหมอนสะอาดพอจะไม่รู้สึกรังเกียจ
ผ้าห่มบางแต่ก็หนาพอที่จะอบอุ่น

หลังอาบน้ำแปรงฟันผมเอนตัวลงบนเตียง
มองเพดานไม้ของเตียงชั้นบนที่ว่างเปล่า คิดถึงวัน
ต่อไปว่าจะเจอกับอะไร การตื่นแต่เช้า การฝึก หรือ
ชะตาที่รออยู่

มีลายมือขีดเขียนบนไม้ระบับว่า 'ใครบางคน
เคยมาที่นี่ในปี 2012' และที่เก่าที่สุดที่เห็นคือปี 1990
ก่อนผมเกิดเสียอีก ร่องรอยเหล่านี้มีอยู่ทั่วไป แม้แต่

ในลืออกเกอร์

ไม่กี่เตียงถัดไป มีคนกลุ่มหนึ่งล้อมรอบชายคนหนึ่ง เขาเล่าเรื่องอย่างออกรส เมื่อฟังใกล้ ๆ ก็ตามคาด เขาเล่าเรื่องเพศสัมพันธ์กับผู้หญิงต่างชาติ บอกว่าถ้ามีเงินก็สามารถทำได้ เขาเล่าประสบการณ์อย่างภาคภูมิใจ เรียกสายตาจากรอบข้างได้ไม่น้อย

ผมพยายามหลับเร็ว เพราะคาดว่าพรุ่งนี้อาจถูกปลุกตอนตีห้าให้ฝึกหนัก แต่แน่นอน ชีวิตไม่ได้ง่ายขนาดนั้น มีคนมาเรียกหาผู้สมัครใจ ไปช่วยรับน้องใหม่ที่ จะมาถึงในคืนต่อไป เนื่องจากบ้านผมอยู่ใกล้ที่นี่ เราจึงมาถึงก่อน แต่คนภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคอีสาน และภาคใต้ ยังอยู่ระหว่างการเดินทาง ผมสมัครใจไป เพราะรู้ว่าถ้าไม่มีใครยอมช่วย ทุกคนจะต้องรับโทษร่วมกัน

สิบคนรวมถึงชายคนที่พูดเรื่องผู้หญิงต่างชาติ ก็มา เราเดินกลับไปที่ลานอเนกประสงค์ราวหนึ่งกิโลฯ รถบัสดังกล่าวยังส่งน้องใหม่เวียนเข้าไม่ขาด รุ่นพี่ยังคง ตะโกน ตร่วงของ และเจ้าหน้าที่ก็จดชื่ออย่างละเอียด เช่นเดิม เราต้องนำกลุ่มใหม่เหล่านี้กลับไปยังตึกของ

